

CSILLÁGKÁPU
A BIRODALOM ALKONYA

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

5. fejezet

Holtak Mezején

Mikor gyermekkorában megkérdezik az embertől: „Mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?” Szinte minden fiatal téved, olyanokat mondanak, melyek már a lehetetlen határait súrolják. Sokan azt mondják, űrhajósok, hősök, rettenthetetlen harcosok szeretnének lenni, kik sosem vesztenek.

Tán Joshua Taylor volt az egyetlen ember, ki úgy felelt a kérdésre, mintha mi sem lett volna természetesebb, ám ő is hatalmasat tévedett. De nem azért, mert túl sokat mondott, vagy épp irreális célokat támasztott maga elé az a hét éves kisfiú, kiből a Basilisk kapitánya lett. Hanem azért, mert túlságosan is keveset.

És ebben még sincs semmi rendkívüli, semmi megmagyarázhatatlan. Az emberi elme egyszerű játéka ez. Mindenki kitűz maga elé egy célt, egy ábrándot, melyet követni akar, majd szerencsét próbál vele, s végül felméri a kilátásait.

S nincs, ki azt gondolta volna, hogy harminckét évesen az ember által valaha is készített leghatalmasabb csatahajóinak egyike hídján áll majd, nyolcszáz nexus cirkáló által övezve. Ám ha mégis akadt volna egy ilyen merész ábrándok által kísértett személy, az is bolond lett volna kijelenteni az admirális számára már keserűen ható tényt, miszerint jó eséllyel ő vezényli majd őket.

Még hozzá egy oly ádáz ütközetbe, melynek végeztével nem csak egy rendszer, hanem egy egész galaxis sorsa lesz végképp eldöntetett.

- Az Artemis megsemmisült! – törte meg az egyik tiszt érdes, elkeseredett, ám legfőképp rettenet által övezett hangja Josh gondolatmenetét. Ezek szerint Haigen admirális, a Lángtenger hadművelet kiötlője és ezen csata megkérdőjelezhetetlen vezetője, már most, a megelőző csapásban odaveszett.

- Lehetetlen... – sóhajtott fel Taylor döbbenten, üveges szemekkel. – Egy devatatort nem lehet csak úgy elintézni, biztosan elugrottak, és hamarosan visszajönnek. *Vissza kell, hogy jöjjenek* – hebegte magában, szinte már remegve.

- Sajnálom uram, de a jelek egyértelműek. Az egyik lövés keresztülment a hajótesten, majd egy hatalmas tűzfelleg következett, aztán már eltűnt a hajó. Higgye el, sokmindent láttam már, számos dolgot, melyet nem hittem volna, hogy végbemegy. De ez... egyszerűen lehetetlen, hogy bárki is túlélje.

- Értem... – tett még egy utolsó, fájdalmas sóhajtást Josh. – És mi a helyzet a pörölyosztaggokkal? Sikerült útnak indítaniuk őket?

- A tíz sparrow elhagyta ugyan törzset, de közülük már hat gépet lelőttek. Nem akarom a falra festeni az ördögöt, de egy ekkora létesítményt lehetetlen szabotálni, nem negyven emberrel... – ekkor egy pillanatra belefagyott a szó a tisztbe – harminccal. Uram, Haigen végparancsai egyértelműek.

- Tudom, Flinn, mostantól az enyém a flotta, és a Pokolugrók teljes kudarca esetén habozás nélkül le kell csapnom az ellenségre. De adjunk nekik, még egy órát. Hisz nem estek ki teljesen a játékból, és korábban is történtek már csodák.

- De nem ebben az életben...

Josh mindig is azt hitte az akadémián töltött évek alatt, hogy boldog ember lesz, ha csak tíz perc szünete is akad két embert próbáló feladat közt. Legyen az a

mentális, vagy épp a fizikai képzés szerves része. Most azonban akadt egy teljes órája – vagyis, már csak ötvenhét perce – a soron következő próbatétel előtt.

Még hozzá az élete egyik, sőt, biztosan a legfontosabb megpróbáltatása előtt.

Ahogy ketyegett a Nagy Óra, ahogyan egyre csak szálltostak a percek, ő nem tett mást, mint meredten bámulta a galaxis minden egyes zugából idesereglett hajók özönét. Akadt körülötte mindenféle csillaghajó, a legkisebb F-406-os vadászgépig a már jól ismert BC-304-eseken át, egészen a nexus cirkálók tömkelegéig és végül a Devastator osztály roppant képviselőiig is. S még ezekből az óriásokból is több tucatnyi sorakozott, elszórtan a hajótömörület rengetegében.

Többen, mint ahány hajója az Ordenon felett volt, együttvéve.

Részben emiatt lett a barna hajú, nem túl szimpatikus Alexander visszatérte a szíve és lelke legfőbb vágyává. Hiába vívott számos sorsdöntő csatát, megannyi elsöprő győzelmet hozó ütközetet, még soha, egyetlen alkalommal sem állt több cirkáló a rendelkezésére, mint ezen hajóhad egy tizenötöde.

Mi lesz, ha nem tudok parancsolni ennyinek? És ha oldalba támadnak minket? Egyáltalán hogy győzhetnék több mint háromszoros túlerő ellen? Mi van, ha lehetséges, mindvégig az volt, de épp én fogok hibázni, s miattam veszik el minden? Egyáltalán mit kell tennem, ha így lesz? Hova fussak velük, hova meneküljek? Tán a Madrona elég, lesz, vagy már egész a Tejútig kell vonszolnom a szégyenemet?

Ezen félelemmel és aggodalommal teli kérdések járták át az elméjét, mikor sor került a pillanatra, melytől a legjobban tartott legbelül: letelt az egy óra, s sehol nincs, senki sem. A Pörölyosztágok egyike sem jelzett vissza, az Artemis pedig úgy tűnik, örökre odaveszett a csillagok mind hevesebben kavargó tengerén. Tehát elérkezett messze a legjelentősebb, s legkockázatosabb perc.

Jóllehet, az egész életében.

Azt már az első napon a fejébe verték, mind a harcmezőn, mind az akadémián, hogy egy kapitány, egy parancsnok, s legfőképp egy admirális nem mutathatja a fagyos, s koromsötét félelem legcsekélyebb formáját sem. Ha aggodalmaskodott, megingott is a tettek mezejére lépés kétes pillanatáig, akkor most, ezen röpke másodpercben már mindenképp meg kell tennie.

Nem tudta, hogy az ütközet sorsa, vagy pusztán a hídon tartózkodók hozzáállása múlik ezen, de éppen ezért került ide, mert fogalma sincs a kérdést illetően. Mind mindig, ezúttal is sarkon fordult, erőteljes léptekkel szelve a frissen takarított, sima padlót, majd megállt a taktikai asztal előtt. Meredtem az elé táruló holografikus ábrába mélyesztette sötétkék szemeinek minden egyes szikráját. Általában nem vett ez igénybe sok időt, sőt, igazán csak keveset. S ezúttal sem volt másképpen.

Maga a harcmező nem más, mint egy hatalmas sakktábla, ahol minden egyes figurának megvan a maga szerepe. Az egyetlen különbség az, hogy itt a pálya mérete és a felállás szinte sohasem egyenlő, valamint a körülmények sem kedvezhetnek egyformán, nem mindenkinek. Ezen belül is a méret az egyetlen, mely ezen ürütközetet elválasztja a többitől, s ez nem is bizonyult oly rettenetes gondnak, mint azt a férfi az elejétől fogva képzelte.

Hisz minden szabály és alapelv ugyanaz maradt, csak épp nagyobb méretekben zajlott minden. Ráadásul a taktikai asztal emberbarát, a megfelelő emberek számára még a kétszáz évvel ezelőtti használatos modelleknél is átláthatóbb kivétel is Taylor malmára hajtotta a vizet. Alig kellett rápillantania az átlagemberek számára teljességgel zavaros és átláthatatlan képre, hogy pontosan tudja, mi tévő legyen.

Átlátta a helyzetet, tudta, hogy az Ori hosszú távú védekezésre rendezkedett be, mindössze ennek az oka bizonyult számára teljességgel érthetetlennek.

Mégis miért védene valaki bármit is, mely már teljességgel értéktelenné vált a saját plazmatüzében?

Azonban ez minden volt, csak nem az ő kérdése. A Josh izmos vállaira nehezedő teher a Khaleesh elfoglalásában, s nem pedig a rejtélyei megfejtésében rejlett. Arra majd ráérnek a tudósok, vagy épen a történészek, amennyiben már az utolsó mocskot is eltakarították innen. Neki csak ezt kellett megtennie.

Szemeinek szigorú, önmagával szemben a legkisebb baklövést és mulasztást sem tűrő pillantásával tisztán látta, hogy az ellenséges flotta pontosan kétezer-ötszázhetvenhat rombolót és egyéb, különös monstrumszerűséget számlált, – ennek magállapításához csak a kis piros pontok mellé függesztett szám- és méretadatokat kellett megnéznie – valamint félhold alakban sorakozik a pajzsgenerátor felett.

A lehető legtökéletesebb helyen, s időben.

Az eddig tapasztaltak alapján szinte páratlanul veszedelmes űrvédelemnek köszönhetően nem mehetnek mögéjük a bolygó légkörén át, valamint oldalba sem támadhatják őket. Nem, míg ilyen tömören és egységesen helyezkednek.

Maradt a frontális támadás, melyre az Ori már oly tökéletesen berendezkedett. Tehát ez volt az egyetlen lehetőség mindközül, melyet végképp nem cselekedhet meg. Hiszen az ellenfél okos, ha felkészült valamire, akkor bizonyára még egy ördögi csapdát is tartogat az oda gyanútlanul érkező hadihajók számára. Mellesleg, szemből nekimenni kétezer-hatszáz rombolónak nyolcszázal... valami *észbontó* ötlet.

S elérkezett a pillanat, amikor a legtöbb admirális, parancsnok, s tábornok beadná a kulcsot. Mondván: „*Ezt nem lehet...*”. Szerencsére Taylor egyike azon keveseknek, kik egy legalább ötezer hajóra szánt feladatnál képesek kiötölni egy megoldást, mely ennek hatodával is működhet.

Bármilyen hihetetlennek is hangzik, mindez öt, tán tíz másodpercébe telhetett Joshua Taylornak, az egyetlen embernek, kire Haigen rá merte bízni az egész Tartarus galaxis sorsát. Neki ennyi idő is elegendőnek bizonyult a lehetetlenhez, egy működő stratégia kieszeléséhez. S ahogyan azt Flinn, vagy bármely más tisztje figyelmeztetni akarta volna az egy óra leteltére, ő már el is emelte kék szeméit a taktikai asztal fölül, egyetlen kósza mondatot kiejtve fényes fogsora közt:

- Támadás!

Néhány perc elteltével hipertér ablakok törték meg a teret, jobban mondva a mindenségnek ezen parányi, egykor erdős, ám mostanra már hamu fedte planétát övező ábrázatát. Egyenesen az ori flotta jobb oldalát fenyegetve.

Egyik nexus suhant elő a másik után a vörösés járatokból, a náluk jóval kisebb BC-304-esek és a roppant devastátorok által övezve, bár jobban meggondolva, valamennyi hajó inkább ezen önjáró monstrumokat kísérte a csatába.

Magába a halálba.

Hiszen mit tehet egy ily kicsiny flotta egy oly nagy sereg ellen? Semmit, még csak a sorokat sem lazíthatja meg. Egyetlen kósza tiszteletkört sem tehet a harctéren, mielőtt végérvényesen elhamvadna a plazmarenetegben.

Még a Birodalom ismert védjegye, maga az ádáz nexus cirkálók is messze eltörpültek az ellenség roppant csillaghajói, a Romboló néven beazonosított csillaghajók ellenében. Ráadásul nem egy tucat, nem is száz, hanem ezer fordult feljük, amint a mesterien felállított védvonaluk felé közeledtek. Tán ez egy előnyös helyzet lehetne egy admirális számára, hiszen egyszerre csak az ellenség felével, sőt, alig több mint a harmadával kell, hogy meggyűljön a baja.

De a harcmezőn, különösen ezen rideg, a plazmazápor hatására pokolian fagyos csatatéren minden a számokon múlt, melyben egyértelműen az Ori, s nem pedig a technológián, melyben már a Tau'ri jeleskedett.

A feljük zúdított sárgás, mindent elsöprő intenzitású lángzáporban sorra váltak le a földi cirkálók pajzsai, majd hasadt szét fémes burkolata, mielőtt végképp darabokra estek volna egy narancssárgás villanás, egy belső tűzözön közepette. A helyzeten az sem segített, hogy a Khaleesh elhárító mezeje még mindig sértetlen maradt, így bárki is lőtt a felszín felé, bármit is, az a legcsekélyebb kárt sem teheték az űrvédelmi ütegekben. A roppant lövegeken, melyek könnyű szerrel végeztek azon szerencsés hajókkal, melyek, ha átmenetileg is, de a kavarodásban elkerülhették a végzetüket.

Ám a körülmények dacára, mégis fordulni látszott a támadók, a saját galaxisukért elkeseredetten küzdők szerencséje. Az ellenséges hajók sokan voltak ugyan, de egyikük sem menekülhetett, ha egy – még hozzávetőlegesen ép – nexus OTL lövege befogta őket. Nincs, mi a vörösés lézeroszlop elől menedéket lelhetett volna, ahelyett hogy menten széthasítja a közel töven méter széles fénysugár.

E tekintetben az egyetlen aprócska problémát az jelképezte, miszerint túlságosan is későn került sor minderre. Túl sok hajó lőtt, túl kevésre. Bár az ellenséges flotta minden valószínűség szerint örökre okul majd a történelemből, végül a számok kegyetlen valóságának köszönhetően feljük billent a csata, s látszólag a háború ádáz mérlege is. Csak épp rengeteg súly kellett arra a bizonyos nyelvre.

Túlságosan is sok, hogy Joshua ne mosolyodjon el.

A taktikai kijelzőn jól látta, ahogyan az odaküldött hajók már mind egy szálig elhamvadtak az ádáz plazmaözönben, de a saját lövegeiknek és valamennyi, élesben páratlan hatékonyságot tanúsító fegyverzetének köszönhetően a közel harminc tau'ri hajó több mint ötven ori rombolóval végzett.

S a következő melyet megpillantott sötétkék szemével, az volt, melyet minden egyes admirális magának a Szent Grálnak nevezett, különösen egy ilyen ádáz, s esélytelennek tűnő ütközetben. Rés nyílt az ellenség védvonalán.

Pedig eleinte mégis kételkedni kezdett döntésében, miszerint egy, a körülötte sorakozó hajókhoz képest kicsiny armadát küld elsőként a harctérre, méghozzá egy öngyilkos küldetésre – ennek értelmében az összes hajót kiürítették az indulást megelőzően és azok irányítását teljes mértékben a replikárokra bízta. Könnyedén rájött, hogy az ellenség úgy dőlt be a trükknek, akár csak egy kisgyerek néhány köpenyes alak finom mosolyának és édességes kosarának.

Az egykoron oly veszedelmes ellenfelek azt hitték, a hajók kis csoportja azon teljességgel logikus céllal érkezett, hogy biztosítsa a kellő utánpótlást Samuel O'Neill ezredesnek, valamint a még megmaradt osztagok képviselőinek.

Csak nem ez történt.

Josh ezért is vált admirálisság, szerette az ilyesfajta, már-már eszelős taktikázást, mely magán a Holtak Mezején játszódik. Egy olyan helyen, hol az ember még a legkisebb hibáért is életek százaival és ezreivel fizethet. S az elterelés hatására két részre szakadt, a középső részén egy meghasadt szurdok módjára felnyíló flotta láttán, menten meg is fordult a kérdés a férfi fejében:

Ők vajon hány étellel fizetnek ezért?

Remélem, hogy minél többel... – felelt önkéntelenül is az elméjében spontán megfogalmazódó kérdésre, mikor egy újabb rendkívüli dolog, egy újabb csoda következett. Az egyetlen dolog, melyet még ő maga sem mert volna számba venni.

A Khaleesh felett az egyik pillanatban még töretlen árnyburokként elterülő, kékesen ragyogó energiamező egy, a belsejében mind irdatlanabban széthasadni készülő léggömb módjára kezdett el tágulni az ellenséges flotta felé. Ezt eleinte egy újabb, a győzelmét megnehezítő tényezőnek vélte, azonban hamar szembesülni kezdett az egyetlen történéssel, mely olyannyira ledöbbsentette az eddigi élete folyamán, hogy földbe gyökereztek a vastag lábai, s szóhoz sem jutott, szóhoz sem juthatott a látványtól. Mindössze dermedten ácsoroghatott a látottak előtt.

Az álcázott felderítő felvételén – melyet a terep előkészítése végett már a híd masszív üvegablakára vetítettek, méghozzá oly módon, hogy a taktikai asztal képernyője tökéletesen átlátható maradjon mögötte – tisztán látszott a szinte már lehetetlen. A kékesen izzó pajzs ahelyett, hogy némán bekebelezte volna a rombolók rengetegét – ezáltal oltalmazva a keserű halál megtestesítőit – inkább széthasítani kívánta azokat. S akár egy hókotró szelné a frissen az úttestre hullott havat, a Khaleesh irdatlan erejű elhárító mezeje úgy veselkedett neki az ori flotta hozzá legközelebb eső hajóinak, majd morzsolta azokat parányi, izzó, s fémes cafatokra.

Persze semmi sem tartott örökké. Lemerült a planéta láng szabdalta felszínén elterülő, szilaj hegységek egyik legmagasabbikán fekvő pajzsgenerátor valamennyi kondenzátora, ezáltal szép lassan, halovány szellemként foszlott szerte a pajzs.

De csak azután, hogy végzett nyolcszáz ori rombolóval.

Hát megcsinálták – harsogta Josh a gondolatai közt, ám még így is a fogai közt sziszegve, nehogy az őszinte csodálat és a tisztelet bármi jelét is mutassa az odalent bátran küzdő hősök iránt, kik véghezvitték a lehetetlent. Ezzel azt sejtetné, hogy nem számított rá, tehát még ő sem tévedhetetlen. Bár a legtöbben tudják, hogy senki sem, ő mindig is úgy vélte, hogy az emberei többsége nagyon is így vélekedik róla, s ezen

vak feltételezésük kifejezetten jól hat a morálra. És igaza volt, vagy sem, csak jól járhatott ezzel a lépéssel. Sosem árt egy magabiztos, mindent, mindig számba vevő admirális annak, ki alatta készül eldobni az életét.

- Flinn – fordította az első tisztje felé sötétkék szemeinek határozott, s számító pillantását. – Intézzük el őket!

- Örömmel, uram – vágta rá gondolkodás nélkül a férfi, majd csak egy röpke biccentésébe tellett, s a navigációs tiszt már el is indította a hadtörténelem legkisebb, ám legjelentősebb ugrását, melyet egy ekkora flottával valaha is elvégeztek. Csupán negyed fényévet tettek meg a szomszédos naprendszer szelétől számítva, tehát az utazás alig tartott tovább, mint egy másodperc töredéke.

A vörös fény alig villant fel, ám egyenest a pokolba vezetett.

A tűz és a halál gyilkos mezejére, ahol az ellenség szívében titkon már attól is gyökeret vert a félelem, mikor Samuel O'Neill osztaga a pajzsgenerátorhoz érkezett. Pedig az csak tíz, remek tau'ri harcos volt, kik egy marknyi földi cárkáló fedélzetéről pottyantak ide, mégis soha nem látott pusztítást vittek véghez.

Hát mit érezhetett az Ori, mikor a fél galaxis jött ellene?

Bárki is állt az admirálsi székben, nem titkolt szándékkal a még mindig kétszeres túlerőben lévő hadat vezetve, most bizonyára megállt az ütő az erőteljes mellkasában és megfagyott a vér a vastos ereiben. De jóllehet, nem is hitt kételkedő szemeinek.

Hisz mindenség végtelen óceánjából előtörő hajóhad látványa még magát Joshua Taylort is megrémisztette, ahogyan délceg hajói a büszke Tau'ri Birodalom minden dicsőségét és jövődőlését magával hordozva törtek rá az ellenséges flottára, ék alakzatban hasítva a soraikban tátongó rés kellős közepébe.

Menten zengni kezdtek az ágyúk, s pusztító lézeroszlopokat ontottak az OTL-ek, miközben egyik torpedó, vadászgép, és replikátor süvített ki a roppant földi cirkálók hajótesteiből, cápaként lesve, majd kiszemelve a biztos prédát. Ám ahogyan az egyik kékes plazmalyaláb hasította burkaikat a másik után. Miközben a vörösösen izzó lézeroszlopok és tachyon nyalábok valósággal szétforgácsolták törzseiket, majd a torpedók őrlték fel azok izzó maradványát.

Az Ori is lépett, méghozzá nem is keveset.

Bár a túlerő, az elsöprő erejű űrvédelem mit sem ért már a létező legrosszabb taktikai helyzet ellenében, valaki nagyon, de nagyon erőlködhetett odaát, méghozzá a mámorító győzelem reményében. Ugyanis nem telt bel egyetlen kósza percbe, de az ellenséges hajók rengetege már rendezte is sorait, hogy újult erővel zúdíthassa Josh flottájára mindenét, mije csak akadt az ördögi, sárgásan izzó tárházában.

Az egyik pillanatban még támadtak, aztán a másokban már csak állták a sarat, oly gyorsan változott meg az öldöklés menete. Taylor pedig meredt tekintettel bámulta a több mint két és fél kilométer hosszú ellenséges rombolók rengetegét, melyek a hatalmas csillag fényáradatában sárgásan ragyogó burkolatukra szerelt lövegek, s ágyúk mindegyikével az ő élete és flottája megkeserítésére törekedtek. S ami a Destinyn csak egy kisebb ellenállást, az itt egy mindent elsöprő erejű, vég nélküli

plazmazáport eredményezett. Mindezt az ellenséges vadászgépek felszállásának fényei kísérték, melyeket méltán gúnyoltak a tau'ri pilóták szentjánosbogarakként.

S ezen bátor pilóták már bele is mentek a sebesen cikázó fények pusztító rengetegébe, mikor Josh váratlan, és érthetetlen módon mosolyogni kezdett.

A legtöbb admirális számára az, mikor már nem néhány tucat, nem is száz, hanem több ezer csillaghajó esett egymásnak a csatatéren, már átláthatatlan a jól ismert taktikai asztal egy, szinte fájdalmasan kézenfekvő megoldása nélkül. Ám ő koránt sem tartozott az ilyesfajta, reménytelen esetek közé, ahogyan az egykoron – vagy tán még mindig? – élő Alexander Haigen sem. Kettejük anélkül is átláttak, mindent.

S ő nem látott mást, mint egy elsőpró győzelmet.

A hatalmas birodalmi flotta kalapácsként zúzta össze az egyre inkább két részre szakadó hajóhad még köztesnek számító hajóit, hamarosan két különálló armadává szabdalva a megszállókat. Ismét bebizonyosodott a tény, hogy a mérnökök annak idején akaratlanul is a hadviselés ezen formájára teremtették a Nexusra keresztelt szörny szülöttüket. A hosszúkás, keskeny hajótest és a gigászi tüzérvő tökéletes kombináció egy ék alakzatba tömörülő hajóhad számára.

Mialatt egyik sárgásan izzó plazmanyaláb vétette le célpontját a másik után, a szürkés fenevadak fölvegei valósággal széttépték támadóikat, nem számított, hogy azok mennyire rendezték a soraikat és milyen alakzatot is tartottak. Emellett azon szerencsés rombolókat, melyeket nem a vörös lézertornyok szabtak ketté, a cirkálók veszedelmes arzenáljának további képviselőjével álltak szemben. A megannyi plazmalöveggel és torpedóval, melyek hamar megfosztották őket a pajzsiaktól, s fémes burkolatok legfontosabb alapelemeitől.

Josh úgy vélte, ha ez így halad tovább, a flotta egyharmada árán biztosíthatja az elborzadt tekintete előtt tornyosuló, immár lakatlan planétát, amennyiben nem változik a felállás. Azonban nem sejtette, hogy az Ori még mindig tartogatott számára egy kellemetlen meglepetést. Egy utolsó aduászt, mely az egész csatát eldöntheti.

Mint minden éles szemű embernek, neki sem tellett sok időbe, hogy észrevegye az ellenséges hajóhadak hirtelen meginduló szerveződését. A hatalmas, eddig ismeretlen, zömök piros pöttyökként megjelenő monstrumok nem várták meg, míg minden egyes hajó elment előttük, egyszerűen átgázoltak az előttük maradt szerencsétleneken. Legyen az egy kisebb vadászgép, kísérő fregatt, vagy épp egy, már mozgásképtelenül veszteglő romboló.

- Mi a fene ez? – sóhajtott fel Flinn elképedten, a megannyi bestia láttán. Az előről hosszúkásnak és rendkívül szélesre nyújtottnak tűnő, valójában zömök és rendkívül strapabíró csillaghajók hossza meghaladta a hétezer-háromszáz métert, s szélességük ennek legalább a kétharmadát. Szép lassan felváltották az ékalakzatban álló flotta tömör falait ostromló rombolókat, hogy maguk veselkedhessenek neki azoknak, méghozzá minden erejüket latba vetve.

Látszólag egy esélytelen próbálkozás volt ez.

Azonban a nagy mérethez remek elhárító pajzsok és hatalmas lövegek is párosultak. Az Ori titánok – az ügynökség már rég találkozott velük és ezen teljesen

logikusnak ható névre keresztelték őket – nem csak a feléjük zúduló heves plazmaözönt viselték el, hanem méltán viszonozták is a kellemetlenséget.

S az első eldördülő, haragos lövések pillanatában tisztán látszott a nép egyik technológiai jellegzetessége, melyet még az Ősöknek köszönhetnek. A Drónok.

A sárgásan izzó, parányi rakéták ezrével záporozottak elő a hajók mindkét oldalából, könnyű szerrel áthatva a nexus cirkálók pajzsain, majd darabokra tépve a roppant cirkálók soványka hajótestét. A mérnököknek igazuk lehetett abban, hogy nem sok minden juthat át a szörnyszülöttük elhárító mezején, csap épp arra az egyetlen dologra nem gondoltak, melyet már ők is méltán ismerhettek.

Tán minden másképp alakult volna, ha nem hanyagolják el a projektet, ha a kormány nem sajnálja a két technológia teljes mértékű integrálásába fektetett tetemes összeget. Ám ez már sosem tudják meg, ez különben is csak átmeneti gondot jelentett. Hisz a mai generátorok frekvenciája már nagyon is állítható.

- Minden hajó kapcsolja a generátorokat delta módba! *Honnan szerezték ezeket a bestiákat?* – a hirtelen nagyon is heves ellenállásba ütköző rakéták mindegyike elhamvadt ugyan a kékes energiaburkon, azonban ez rettentően sok energiába telt. Oly sokba, hogy a sárgás tűzáradatba kerülő cirkálók a titánok roppant, a rombolókénál négyszer, ha nem ötször akkora plazmalövegek áldozatai lettek.

Taylor már kezdte érezni, hogy ezen diadala mégsem lesz oly fényes. Esetleg megtörhetné az ellenség morálját, hogy visszavonulásra készítenesse, vagy...

- Uram, üzenet érkezett a Trantor IV-ről – törte meg első tisztje a harc robaját, s az egyre hevesebben és keservesebben örvénylő kérdések özönét az admirális fejében. – Azt mondják, hogy hajlandóak tüzérségi támogatást biztosítani! – ahogy kijelentette az űrcsaták mindegyikének egyik legörömtelibb részét, nyomban felcsillantak Josh szemei. A sötétkék szemek, melyek már a flotta 40-45%-át vélték elveszteni.

- Vegyék célba az első Titánt! Aztán sorra fogunk haladni, egyesével elintézve mind a tizenkettőt. És a képet vetítsék ki! Erről semmiképp sem akarok lemaradni...

Nem telt bele többbe harminc röpké, ám létfontosságú másodpercnél, s már le is számoltak az elsővel. Azonban nem a tüzérségnek, hanem két devastator együttes tűzerejének köszönhetően. Ezen monstrumok jóllehet, még náluk is sokkalta erősebbek. Ennek köszönhetően a Birodalom legféltettebben őrzött fegyvere elsőként a már holt bestia mellett lévő hajót fogja eltakarítani az útból.

- Katana 1-es kész! – törte meg egy férfi érdes hangja a feszültséggel teli csendet, mely valóságos zenebona volt az admirális füleinek. Jól ismerte a hajótípust, melyet ezen apró, de annál halálosabb hajó képviselt. A Thunderboltot. Az alig háromszáz méter hosszú, szegényes fegyverzetű hajóosztályt, mely mégis a csatatér legmeghatározóbb elemét képi majd a harcmezőnek. Mindezt a hajó orrába szerelt, kicsiny, kör alakú csillagkapunak köszönhetette. – Tiszta a terep?

- Akár a csillagpor, Katana 1-es. Megkezdheti a tüzelést – felelte Taylor örömteli, ám mégis mély, reszelt hangon, mely csak úgy sercegett a rádión keresztül, amint meggyőződött róla, hogy egyetlen hajója sem tartózkodott a tűzvonal közelében.

- Értettem, Minnesota – ez volt az admirális kódneve. – Felnyitjuk az íriszt – közben az eddig szürkés fedél alá zárt eseményhorizont egy pillanat alatt bukkant elő a fémrengeteg előtt, majd egy sárgásan izzó lézernyaláb hasított elő belőle.

A látvány olyan volt, akár egy OTL esetében, azonban ezen tűzoszlop összehasonlíthatatlanul keskenyebben szelte a mindenséget, a kapu alig nyolc méteres átmérőjének köszönhetően. Ennek ellenére maga a lézersugár sokkal, de sokkal erősebbnek bizonyult egy mezei OTL-nél, vagy akár egy T2-es lövegénél.

S ha bárki, ki egy percig is kételkedni mert ebben, most iszonyatos példázatott kapott abból, mily hatalmasat tévedett. Ugyanis nem volt energiamező, fém, vagy bármi egyéb, mi gátat szabhatott volna a halál sárgás oszlopának, az elől egyszerűen semmi, még az útjából kétségbeesetten kievickélni készülő fregattok és vadászgépek sem menekülhettek. Nyomban kettéhasadtak, aztán a monstrum következett.

Mindössze egy röpké pillanat és egy kékes villanás, ennyibe tellett a pajzsának megszűnése, aztán csak egy reccsenés, s éktelen robaj kísérte azt, melyet a szakértők csak a burkolat átszakadásaként emlegetnek. A harmadik, Josh számára szemet gyönyörködtető történés egy teljes másodperc negyedébe is beletelt. Ez volt azon pillanat, mikor a sárgásan izzó lézernyaláb ismételten előtört a fémburok mögül, méghozzá a hatalmas hajó túloldalán.

A Katana felnyársalta az ellenfelét.

Innentől már nem volt más dolga, mint enyhén felfelé fordítani az orrát, szép lassan, négyzetcentiméterről-négyzetcentiméterre keresztülhasítva az ellenséges titán döbbenetesen nagy hajótestét. Bele is telt jó néhány földi másodperce, mire az alig nyolc méter átmérőjű, iszonyatos erejű tűzoszlop elérte a reaktorok valamelyikét.

Ám onnantól már nem volt visszaút, az Ori eddig rettegett harci szörnye békésen elszenderedni látszott egy röpké másodpercre, s aztán ugrott egyet a hajó törzse. A két, egyre inkább elkülönülni látszó rész először tíz, száz, aztán ötszáz méterre járt egymástól a csillaghajó közepétől nézve, mikor egy, már szinte epekedve várt tűzgolyó következett. A lángfelhő, mely ezernyi apró darabra szelte az egyetlen hajót, melynek még egy devastator ellenében sem kellett volna rettegnie.

- A jó életbe... – képedt el Flinn látván, hogy egy háromszáz méter hosszú csillaghajó mily könnyen végzett egy több mint hét és fél kilométerre húzó szörnyeteggel. Egy fenevaddal, melyről már az sejtetett, hogy legyőzhetetlen. – Ez... ez hogy lehetséges? – fordult az admirális felé értetlenkedve.

- Később, még dolgunk van – felelte a férfi, szájában már a diadal mámorító ízével.

- Itt a Katana 1-es, megközelítem a hármas számú célpontot – ám ahogyan a soron következő bestia felé fordult volna az immár újfent lezárt írisszel rendelkező, rögtönzött főlöveg, valami rendkívüli dolog következett. Melyre még Taylor sem számított, legalábbis nem most, hanem még pár száz hajó kibebeztével.

Ugyanis a Khaleesht eddig büszkén, mindenre elszántan védő flotta hajói szép lassan megfordultak, majd továtűntek az űr végtelenében. A mai csata nem volt valami hosszú, vagy szövevényes, azonban annál jelentősebb. Josht szinte

meghökkenetette a tény, miszerint több mint ezeröt száz ellenséges hajót pusztítottak el, azonban kevesebb, mint kétszázötven cirkálót vesztek.

Olyannyira belelendült a taktikázásba, agyának heves pörgetésébe, hogy észre sem vette, a thunderbolt bevetésekor már majdhogynem *ők* voltak túlerőben.

- Nos, uraim, szép munka volt! – fordult az emberei felé, elismerőleg. Ő mindig is így szokta ezt, inkább lelkesítve, mintsem elrettentve a mögötte állókat.

- Most már ráér? – kérdezte még mindig kerek szemekkel az első tisztje.

- Szóval, – biccentett Josh, szerette az ilyesfajta magyarázást. – Nem a thunder lőtte ki a hajót, ő csak a lézernyalábot közvetítette. Azt pedig egy, a Trantor IV óceánja alatt fekvő vulkanikus kráterbe épített szerkezet biztosította. Ez olyan, akárcsak a nexusok OTL-e vagy egy, a Furling által létrehozott energiafegyver. A kettő között annyi a különbség, hogy a mienk képes egy szabvány csillagkapuba is belefókuszálni az energiát, ráadásul sokkal, de sokkal erősebb – magát a Trantos IV nevet már nem kívánta ecsetelni. *Hisz ki nem tudna a Tau'ri Birodalom fővilágáról? A holdról, mely átmérője másfélszerese a Földének és egy roppant gázóriás körül kering?*

Ironikus, hogy a bőséges nyersanyagkészletei és a felszínén uralkodó, az emberek számára tökéletesen megfelelő körülmények mellett a legfőbb ok az volt a fővilággá tételére, hogy ezáltal ne a Földön központosuljon minden. S mikor eljön a nap, mikor a birodalmat rettenetes erejű támadás éri, akkor ne az emberiség bölcsőjét, hanem ezen hatalmas holdat döntse romba az ellenség. Ám mégis a Föld veszett el, érthetetlen módon eltűnve a csillagok özönében. De az is igaz, ha aznap, 2389-ben nem hozzák meg azt a bizonyos döntést, s a Föld marad a központ, akkor az eltűnése egyszerűen lefejezte volna a Birodalmat. Mintsem csak rendkívül felbőszítse a népet.

- Uram... ezt látnia kell! – csattant fel Flinn, félbeszakítva Josh gondolatmenetét, mely már egyébként is lezárulni készült. – Az Artemist ismét látják az érzékelők, a roncsmező szélénél lépett ki, ahol lelőtték az elterelésül kiküldött hajókat.

- Hát mégis túlélte...

Nem tellett többe néhány percnél, s a teleportációnak nevezett valóságos technikai csodának köszönhetően már nem csak Haigen admirális, a galaxis védelmének a megbízott vezetője, hanem az ádáz küzdelemben hőként helytálló pörlyosztatók is a masszív hangárak valamelyikébe érkezhettek, hogy méltán, tapsvihar közepette üdvözölhessék őket. Ám mégis Alexander volt az, ki a tettek mezéjre lépett.

S ott állt James is, tizenkét bajtárssal egyetemben. A férfi, ki nem tehetett mást, mint meredten figyelte, ahogyan a testvére oly erősen markolja meg Josh kezét, mintha az egekig ért volna a vele kapcsolatban érzett elégedettsége. S ő, az a személy, ki nem csak megmentette valamennyiük életét, s kinek csavaros ötletei lehetővé tették, hogy ne csak megszüntessék a Khaleesh védőmezejét, hanem az ellenséges flotta közel harmadát is felőrülhessék, nem kapott többet, mint egy mosolyt, melyet egy ékes pillantás övezett. Mintha tört döftek volna James szívébe.

Nem is tudta, miért vélekedett ekképpen, mikor ez több elismerés volt Alextől, mint amennyit valaha is tanúsított felé, az egész életében. Ő utálta a hőst, mikor csecsemő volt, mikor balhézott az iskolában, mikor meghaltak a szülei és rá hárult a

nevelésének felelőssége. De nem, ő inkább lemondott róla, s a nagyszüleire bízta az egészséget, kik révén nem csak szegénységbe, hanem az otthona, a Föld elhagyására is kényszerült, egészen az Ordenonig vetette őt a sors. S lám, ez a férfi, mégis csak elismerte őt, még ha csak egy pillantással is. Ennek ellenére mégsem örült, csupán mély keserűséget érzett.

Nem hitte el, hogy az kapta a javát, ki menten elbukott volna a segítsége nélkül...

Eközben a Demigod, az Ori flotta gyöngyének fedélzetén:

Remegve állt mindenki a roppant híd fedélzetén, mikor belépett. A sötét és homályos félelmet tisztán látta az arcukon, a testtartásukon, s testük minden egyes mozdulatán. Tán ő volt az egyetlen, ki még emelt fővel merte betenni ide a lábát, ráadásul még magas sarkút is viselt. Mégis oly kecsesen lépett, akárcsak egy elégedett macska tenné, mely egy egér vérbefagyott holttestét tartja éles fogai közt.

Ám emellett előkelően is járt, nem mint egy vadállat.

Ruhája kecsesen, néhol szorosan simult lágy bőréhez. Fekete, selymes haját nem fonta be. Hagyta, hogy a nyakában lengedezve ésbontó szépséget kölcsönözzön neki, melyet a bájos, kerek idomokkal szabdalta orcája még inkább csak beteljesített. Persze a legtöbben ezt a csekélységet már nem vették észre, egyszerűen megakadtak a kerekded, sárgás selyem által fedett kebleken, vagy a nyakában lengedező nyakéken, mely egy kék, szilaj kristályban teljesedett ki.

El sem jutottak kékes szemeknek lágy pillantásáig, mármint azok nem, kikkel először, vagy tán másodszor találkoztak vele az éltük folyamán. Nekik még elnézte, elvégre akkor nem hogy ezer, de egyetlen szolgálója sem lehetne. Kivéve azokat, kik megtanulták túlélni őt. Kik tudták, hogy a szép arc, a kecses léptek, s a puha selyem mögött maga a gonosz, a kevélység és a kegyetlenség megtestesítője rejlett.

Nem más, mit az Adria, az Ori fékezhetetlen úrnője.

- S... sa... sajnálom – motyogta a főkapitány kétségbeesetten, félig meddig az életéért esedezve, amint a nő napbarnított lábai megtorpantak előtte.

- Óh, most már *sajnálod*? Frissítsd fel az emlékezetem, ha tévednék, de... – ekkor egy pillanatnyi hatásszünetet tartott, hogy a lány beszéd zökkenőmentesen adhassa át helyét a lelkében tomboló haragnak, s gyűlöletnek. – Nem te voltál, ki azt mondta „*Biztosíthatlak úrnőm, a Tau'rik nem vehetik be a rendszert*”?!
- De... igen – remegett a tiszt, legalábbis eleinte. A nő ugyanis elragadóan a nyaka köré fonta kecses ujjait, látszólag érzéken. Majd egyetlen mozdulattal leszagatta a férfi fejét a nyakáról, a vér fékezhetetlen özönét előidézve, ám ez koránt sem érdekelte. Nemes egyszerűséggel a padlóra dobta az egykor élettel teli testrészt, melynek ádáz halálsikoly ült ki arcára, mikor megtörtént a tragikus eset.

- Ki a helyettese? – nem meglepő módon, senki sem felelt, Adria bájosan elmosolyodott ennek láttán. – Ugyan, nem kell félni... mi hasznom lenne abból, ha az első percben lenyakaznám a hadvezérem? – egyvalaki mégis előrelépett.

- Én... úrnőm – nyögte ki egy húszas éveit járó férfi, kocsonyaként remegve.

- Remek, még egy tökkelütött... – sóhajtotta fel a nő, iszonyatos lenézéssel és megvetéssel lelkében. Nem is értette, miért nem ő maga áll a flotta élére, ám ekkor mégis csak felötlött neki az ok, mely erre készítette:

Soha, senki sem tudhatja meg a földiek közül, hogy még életben van.

- Amint láthatják – szólt a nő immár az előtte félve sorakozók mindegyikéhez. – Ismét bebizonyosodott, hogy a Tau'rik hagyományos módon legyőzhetetlenek. Ellenük nem számít a túlerő, ahogyan a felállás sem. Ahhoz túlságosan is erősek és délcegek. Egy igaz harcos vére folyik az ereikben, egy olyané, ki az utolsó leheletéig küzd a megadás helyett. De van egy gyengéjük.

- Az étel? – tette fel az egyikük a feltételezést, melyért nyomban halált érdemelne.

- Féleszű... – ezúttal az úrnő csak egy gúnyos mosollyal is beérte. A másikat egyébként is csak mostanra takarították fel. Hadd legyen annak a szegény padlónak egy kis szünete is. – A megosztottság. Együtt erősek, akár az acél, de csak vedd rá őket, hogy egymás ellen fogjanak fegyvert, s önként dobják a markodba lelkeiket, ha segítesz a másik fél ellen. Ez a galaxis még új a Birodalomban, kevesebb, mint száz esztendeje találtak ide. Ám mégis már eonok óta tespednek itt más népek, legyen az idegen, vagy ember. Nekünk csak meg kell lazítanunk a kapcsokat, hogy egymásnak essenek. És ehhez már meg is találtam a megfelelő helyet.

- Mégis milyen helyet? Csak nem...

- Holnap megindulunk a Tartarus rendszer ellen.